

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)

nr. 6 (20) / 2018

Libertatea de a alege

Citiți în pagina 1

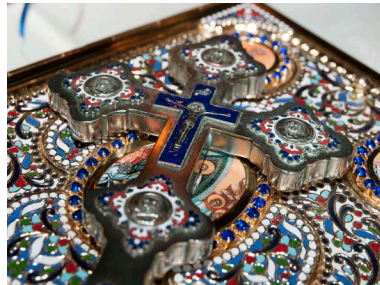

Nu spune niciodată o rugăciune
în grabă!

Citiți în pagina 8

Sfinții Apostoli
Petru și Pavel
Citiți în pagina 15

De ce ne închinăm și
sărutăm Sfânta Evanghelie?
Citiți în pagina 13

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în sezonul rece care a trecut, exteriorul bisericii noastre s-a degradat ca urmare a fenomenului de îngheț-dezgheț. Astfel, după cum bine ați observat, plăcile ceramice din zona de acces în biserică și, implicit, stratul suport pe care acestea au fost montate, prezintă degradări importante, precum ruperea și dezlipirea acestora, inclusiv deteriorarea în profunzime a treptelor.

În speranța că biserica noastră face parte integrantă din viața enoriașilor săi, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca, prin contribuția fiecăruia dintre noi, să depășim problemele apărute, să demarăm acțiunile necesare pentru remedierea acestora și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

Libertatea de a alege

Unii cred că trăim vremurile din urmă, alții cred că mai avem timp până să ajungem acolo. Eu cred că trăim vremuri binecuvântate, chiar dacă păcatul s-a înmulțit, credința a răcit, iubirea-i foarte rară și noi devenim din ce în ce mai neputincioși.

Viața este o cale, viața în și cu Hristos este Calea cea adevărată. Însăși existența este o conlucrare cu Dumnezeu. Iar această cale se rezumă la o așteptare din partea Lui Dumnezeu spre a ne decide definitiv dacă vrem să fim cu El sau nu; iar noi prin ceea ce facem, prin ceea ce gândim, prin tot comportamentul nostru înaintăm.

Și pe această cale, în zbuciumul acesta existențial, fiecare dintre noi, cel puțin o dată s-a simțit la o răscruce de drumuri. Adesea ne-am întrebat: Pe ce cale trebuie să o apuc? Ce să aleg? Am observat că după ce înaintăm în vârstă, cei mai mulți dintre noi se întrebă: Dacă nu aș fi luat aceste decizii, oare cum ar fi fost viața mea? Și astfel stăm sub semnul întrebării fără să dăm glas îndemnelui de a fi mulțumiți de ceea ce suntem, de ceea ce avem.

Astăzi (și nu numai) suntem martori ai unei chemări a lui Hristos de a-I urma. Este o diferență mare între chemare și îndemn. Când suntem chemați înseamnă că mergem în urma cuiva, în situația noastră mergem în urma Lui, iar El ne îndrumă știind ce este cel mai bine pentru noi, deoarece cunoaște drumul. Când suntem îndemnați, mergem pe o cale care ni se arată, dar nu avem pe cine urma, căci nu există un înainte-mergător ca în cazul chemării. Așadar, dacă Hristos merge înaintea noastră ca Păstorul sufletelor ce vor să se mântuiască, noi nu avem altceva de făcut decât să-I urmăm, să mergem către El.

Dar dacă tot vorbim de viață ca o cale, mi-am adus aminte de cuvintele lui Eminescu: Oamenii se împart în două categorii: unii care caută și nu găsesc, alții care găsesc și nu sunt mulțumiți... Doamne, cât de adevărat!

În prima categorie, a celor „ce caută și nu găsesc” sunt acei oameni care nu au conștientizat că fără Hristos viața nu are sens. Există un gol al existenței care nu

poate fi umplut decât de Dumnezeu. Oricât de mult ar căuta la plăcerile lumești, nu pot fi mulțumiți, pentru că pur și simplu nu se vor simți iubiți. Odată cu trecerea anilor, am realizat că omul în adâncul lui caută dragostea, numai dragostea îi poate umple golul existențial. Cred că este mare lucru să te simți iubit! Nu să îți se spună că ești iubit, ci să ajungi să simți în inima ta ecoul iubirii. Căutăm în păcate bucuriile trupului, fără să conștientizăm, ne dorim ca prin păcatele noastre (de care nu ne putem debarasa) să simțim dragostea Tatălui, însă păcatul nu face altceva decât să ne înșele. Un singur lucru să știți: niciodată păcatul nu te face să te simți iubit!!!

În cea de-a doua categorie, a celor „ce găesc și nu sunt mulțumiți” cred că ne regăsim cei mai mulți dintre noi, cei mai mulți creștini. Deși ne aflăm pe Calea cea adevărată și suntem sau, doar ne place să afirmăm că suntem credincioși Lui Hristos, adesea ne simțim confuzi și nemulțumiți! Pentru că ne plângem că nu ne sunt ascultate rugăciunile, că nu ne așteptam la cele ce ni se întâmplă, că vrem să vedem minuni ca să ne întărim în credință, s.a.m.d...și uite așa, nesimțindu-ne mulțumiți, facem un pas înainte....trei pași înapoi.

În susținerea celor afirmate, vă spun o povestioară: „Odată trăia un om tare evlavios. În fiecare zi, de cum se trezea, se spăla și apoi mergea la biserică la Sfânta Liturghie. Mai tot timpul se ruga zicând: Doamne, eu vin mereu la tine, n-am lipsit niciodată. Dimineața și seara mă rog, dau de pomană, fac milostenie... N-ai putea veni și tu odată la mine? Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și i-a spus: Măine voi veni la tine!

Ce bucurie pe bietul om. A curățat toată casa, a făcut mâncare, a aprins lumânări. În camera de oaspeți a orânduit mulțime de tăvi pline cu fructe, plăcinte și flori. Toate erau pregătite pentru a-L primi pe Dumnezeu.

Pe la ceasul utreniei, un băiețel, care tocmai trecea pe acolo, zărește prin fereastra deschisă tăvile cu plăcinte, se aproprie de geam și spune:

- Tataie, ai multe plăcinte, nu-mi dai și mie una?

Mâniat de îndrăzneala copilului, omul îi răspunde supărat:

- Ia șterge-o, împielitătule...

Băiețelul înfricoșat pleacă fugind. Clopotul anunța sfârșitul Sfintei Liturghii. Omul își spune: De bună seamă, Dumnezeu va veni după slujbă. Îngândurat, s-a așezat pe banca din fața casei. Vine un cerșetor și-i cere ceva de pomană. În mâhnirea și deznădăjduirea sa, omul îl alungă, fără prea multă vorbă. Trece și

amiaza și Dumnezeu tot nu apare. Vine seara. Tot mai abătut omul nostru așteaptă vizita făgăduită. La ceasul vecerniei, se înfățișează un pelerin și-l roagă:

- Îngăduie-mi să mă odihnesc în casa ta și să-mi petrec noaptea aici...

- Nici gând!

S-a înnoptat. „Dumnezeu nu și-a ținut făgăduiala” își spune sărmanul om necăjit.

A doua zi, creștinul nostru merge la biserică, la Sfânta Liturghie, ducând prinosurile și izbucnește în lacrimi:

- Doamne, te-am așteptat toată ziua și n-ai venit la mine așa cum ai făgăduit! De ce?

- De trei ori am venit și de trei ori m-ai alungat...”

Oare, noi cei care citim această poveste, de câte ori nu L-am alungat pe Dumnezeu? Fără îndoială, Dumnezeu a respectat, respectă și va respecta libertatea omului. Încă din Rai omul se bucură de acest privilegiu, însă din păcate nu știm niciodată să facem uz de el! Acest dar, acest privilegiu dat numai omului, este în același timp și o responsabilitate pe umerii noștri. Dar așa cum este necesar oxigenul pentru viață, tot așa este necesară libertatea pentru om, dar „libertatea constă în a voi ca lucrurile să se întâmple nu cum vrei tu, ci cum este drept să se întâmple” (Epictet).

De multe ori auzim sintagma sau, mai bine spus, îndemnul să-ți iei crucea ta și să-I urmezi Lui. Pentru „cine voiește” - acest îndemn ne pune în fața unei realități adânci a vieții noastre. Zilele trecute am găsit un citat al Sfântului Antonie cel Mare care suna cam așa: „Dacă vrei, ești rob patimilor; și iarăși dacă vrei, ești liber să nu te pleci patimilor, fiindcă Dumnezeu te-a făcut cu voie liberă. Iar cel ce biruie patimile trupului se încununază cu nemurirea. Căci de n-ar fi patimile, n-ar fi nici virtuțile, nici cununile dăruite de Dumnezeu celor vrednici dintre oameni...”

Personal, vin cu îndemnul: Haideți să ne cunoaștem mai întâi pe noi înșine! Haideți să privim atent la singurele realități ale vieții pământești: libertatea / eu / păcatul. Vedeți, suntem la mijloc! Între libertate și păcat...dar mai înainte de toate să ne cunoaștem pe noi înșine! Cred că, dacă te cunoști pe tine însuși, atunci vei putea cu adevărat să-I urmezi lui Hristos și vei putea fi stăpân pe tine, pentru că „celui ce se cunoaște pe sine i se dă cunoștința tuturor” (Sf. Petru Damaschin).

Am impresia că viața are o traiectorie orizontală, ne mișcăm continuu pe orizontală. În același timp, Harul are o traiectorie total opusă: de sus în jos, pe verticală! Harul se pogoară de sus de la Părintele Luminilor, după cum spune

Sf. Ap. Iacov în epistola sa. Astfel, când întâlnește sufletul omului, are loc prima răscruce în viața noastră! Tendința noastră de a fi pământești (orizontala) se întâlnește cu Harul ce se pogoară la noi (verticala) și începe o frământare... adesea dureroasă între a urma calea noastră și a urma calea Lui... Începem să ne simțim la răscruce de drumuri. Dar nu este o răscruce de drumuri, ci întâlnirea cu Harul lui Dumnezeu; o simțim ca răscruce pentru că suntem înclinați să facem voia noastră, ne este greu să facem voia Domnului. Îmi aduc aminte de cuvântul părintelui Galeriu: „Crucea este locul întâlnirii dintre Dumnezeu și om”.

Așadar, însăși viața este o cruce atunci când vrei să fii cu El, o cruce între lumea ta și starea în care ești chemat să trăiești cu adevărat! Așa am înțeles eu cuvântul Lui: „cel ce voiește să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze...”. Dar aceasta nu ar fi fost posibil dacă nu aveam libertatea de a alege.

De multe ori ne punem întrebarea: Doamne, cum să nu mai păcătuiesc? Ispita și păcatul săvârșit sunt singura cale de a ne cunoaște cel mai bine! Este posibilitatea de a-ți vedea „punctele slabe” ale sufletului, este șansa de a te cunoaște cu adevărat și a te „antrena” în lupta cu ispita păcatului. Nu aș vrea să fiu înțeles greșit, nu spun că trebuie să păcătuiești pentru a te cunoaște! Așa cum, ca și copiii mici, întâi am mers de-a bușilea, apoi încet-încet ne-am ridicat în picioare și am început să mergem, dar la fiecare căzătură ne ridicăm și continuăm să pășim, tot așa și în viața duhovnicească, căderea nu înseamnă că nu pot merge, ci că trebuie să continui a încerca...

Din păcate, cel mai adesea nu avem încredințarea că rugăciunile noastre ne sunt ascultate și astfel, rămânem în deznădejde fără să ne ridicăm ochii către El. Dar nu așa ne vom câștiga sufletul, ci ridicându-ne ochii sufletului și, îngenunchind inima în fața Lui vom simți iertarea, „căci precum molia roade haina și caria lemnul, tot așa întristarea mănâncă sufletul omului” (Sf. Ioan Casian).

Închei aceste rânduri cu convingerea că avem nevoie ca Domnul Hristos să ne dăruiască multe încercări. Astfel, dacă vrei poți să rămâi rob patimilor, și iarăși dacă vrei poți să fii liber în Hristos. Cu toții am simțit că lupta-i crâncenă, dar întotdeauna să ne aducem aminte că, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat libertatea de a alege, omul n-ar putea înclina spre bine!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ce este Sfânta Proscomidie?

*P*roscomidia este ritualul sau rânduiala introductivă a Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii, care constă în pregătirea și binecuvântarea (afierosirea) Cinstitelor Daruri, adică a materiei (pâinea și vinul) jertfei liturgice.

Proscomidia este prima parte a Sfintei Liturghii. Spre deosebire de celelalte părți ale Liturghiei, Proscomidia se săvârșește numai de preot (împreună cu diaconul, dacă există), fără participarea credincioșilor (a cântăreților) și fără ca aceștia să audă sau să vadă ceva din ea.

Ritualul Proscomidiei constă în pregătirea și binecuvântarea sau afierosirea Darurilor de pâine și vin pentru Sfânta Jertfă. Ea este o reiterare sacramentală a Cinei celei de Taină, în ea repetându-se sacrificial referatul biblic al morții și Învierii Domnului. Proscomidia asumă taina Crucii lui Hristos și introduce Biserica în starea de jertfă a Liturghiei cerești care se săvârșește veșnic pe altarul de iubire al Treimii.

Pâinea și vinul sunt deopotrivă daruri ale naturii, dar și roade ale ostenelii omenești, pentru a semnifica sfințirea firii în Hristos și umanizarea hristologică și euharistică a materiei prin har și prin rugăciune. Biserica este Trupul lui Hristos, trupul tainic în care se unesc toți credincioșii și din care ei fac parte. Apa care se toarnă în vinul de jertfă, și care în mod natural este un element ce condiționează

viața, simbolizează pe credincioșii laici, iar amestecul ei cu vinul înseamnă încorporarea la Hristos a tuturor credincioșilor, pentru că El S-a jertfit pentru toți oamenii. Darurile credincioșilor (pâinea și vinul) aduse de ei la altar, sunt expresia văzută a participării lor concrete la Sfânta Jertfă, care se aduce prin preot la Liturghie. Pâinea folosită de Biserica Ortodoxă nu este azimă, ci pâine dospită (ἄρτος, ὁ — artos, o), deoarece cu astfel de pâine s-a săvârșit și Cina lui Hristos (care a avut loc în joia dinaintea Paștelui iudaic, când urma să se consume azimă, pentru care Paștele iudaic se mai numește și Sărbătoarea azimilor).

Fumul tămâii (cădirea) de la sfârșitul Proscomidiei simbolizează aromatele cu care a fost îmbălsămat Trupul Domnului (cf. Sfântului Gherman), dar și darurile magilor la Naștere.

Mirida pentru Sfânta Fecioară (numită și Bogorodița, Bogorodicina sau Panaghia), așezată pe Sfântul Disc, închipuie pe Maica Domnului îndurerată, la picioarele Crucii Fiului său răstignit.

Miridele pentru vii și morți reprezintă Biserica luptătoare. Aceste miride se scot și se aduc spre „pomenirea și iertarea păcatelor” credincioșilor vii și morți. Miridele pentru sfinți reprezintă o formă a cultului de venerație adus sfinților și o formă de mulțumire către Dumnezeu pentru slava și cinstea cu care i-a încununat.

Proscomidiarul și Sfântul Disc înseamnă tronul Mântuitorului ca Împărat în mijlocul Bisericii Sale și Scaunul Său, la Judecata din urmă, zugrăvit la intrarea bisericilor noastre ortodoxe.

În cadrul Proscomidiei, se scot din prescurile a patra și a cincea miridele pentru credincioșii vii și adormiți. Prin aceasta, credincioșii participă plenar și sacramental la Jertfa de Taină a lui Hristos, iar după sfințirea Darurilor – adică devenirea lor în Trupul și Sângele Domnului, aceste miride vor fi cufundate în Sângele mântuitor al lui Dumnezeu „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”.

Creștinii sunt miridele lui Dumnezeu, părțile din Trupul Lui eclezial – Biserica, mădulare ale Trupului Lui mistic, rânduite a împărăți cu Hristos în veacul veacului.

Sursa: www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

Copilărie sfințită

În văzduhul larg

Adesea privesc

Și-mi amintesc cu drag

De locul părintesc.

E locul pe care

Nicum nu-l pot uita!

Căci acolo am petrecut

Copilăria mea...

Bunica la țară

Povești îmi spunea

Prin codru desculță

Aieva mă privea.

Cum prin colbul sihastru

Genunchii mi-aruncam.

Era veselie....

Frumos mă jucam.

Bunicul privea

Cu barba-ncrețită

Mereu îmi grăia:

„Copilăria-i sfințită!

E lumea în care

Copilu-i sfios.

Privește natura

De sus până-n jos.

Vorbește cu iarba,

Pe cer mângălește,

Așteaptă și ploaia,
Frumos înflorește!”

Frumoasă copilărie,

În suflet apui.

Dreptate avea bunicul,

Sfințită rămâi...

La mulți ani, copile,

Frumos tu să crești!

Cu Dumnezeu înainte

Mereu să privești.

Bucură-te de copilărie.

Căci alta nu ai.

Îmbrac-o în iasomie

Și fă din ea Rai!

Ioana-Adina Manole

Nu spune niciodată o rugăciune în grabă

Ce se poate face cu gândurile care fug în toate părțile în timpul cititului și al rugăciunii? Nimeni nu scapă de asta. Nu este nici un păcat în asta, dar este nepotrivit. Este păcat atunci când cineva de bună voie încurajează gânduri străine, dar când ele aleargă involuntar, este vreun păcat? Greșeala vine atunci când omul a observat că gândurile îi rătăcesc și nu le stăpânește. De îndată ce observi că gândurile o iau razna, înfrânează-le, aceasta trebuie să faci.

Pentru a potoli rătăcirea gândurilor în timpul rugăciunii, este necesar să faci eforturi pentru a te ruga cu inimă fierbinte. Ca să faci asta trebuie să-ți încălzești sufletul înainte de rugăciune cu meditație adâncă și închinăciuni. Învață să te rogi cu propria ta rugăciune.

De exemplu, esența rugăciunii de seară este aceea de a mulțumi lui Dumnezeu pentru ziua aceea și pentru tot ce ai primit în timpul zilei, bune și rele. Pentru răul săvârșit, omul trebuie să se pocăiască și să ceară iertare, promițând să-și repare greșelile în ziua următoare; apoi omul se roagă lui Dumnezeu pentru ocrotire în timpul somnului.

Spune-i lui Dumnezeu toate acestea, așa cum îți trece prin mintea ta și din toată

inima ta. Esența rugăciunii de dimineață este de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru somn și pentru trezire și de a-I cere ajutor ca în timpul zilei să faci lucruri pentru slava Sa.

Iarăși, spune-I acestea din toată inima și mintea ta, în timp ce te afli la rugăciune, atât dimineața cât și seara, spune-I lui Dumnezeu toate nevoile vieții tale, atât cele lăuntrice cât și cele din afară, vorbindu-I ca un copil: „Vezi, Doamne, boala mea și slăbiciunea mea! Ajută-mă și vindecă-mă!”. Toate acestea și alte asemenea le poți spune lui Dumnezeu cu propriile tale cuvinte, fără să mai deschizi cartea de rugăciuni. Poate că așa va fi mai bine. Încearcă să faci așa, și dacă merge, poți să lași de tot cartea de rugăciune. Totuși, dacă nu merge, atunci trebuie să te rogi cu cartea ta de rugăciuni, sau altfel, vei rămâne fără nici un fel de rugăciune. (...)

Nu citi niciodată o rugăciune în grabă.

Încă ceva: încearcă să înveți rugăciunile pe de rost. Aceasta te ajută foarte mult să spui rugăciunea fără tulburare. O rugăciune trebuie învățată ca orice altceva, învață să te gândești la Dumnezeu nu numai atunci când te afli la rugăciune, ci și în fiecare ceas și în fiecare clipă, pentru că El este pretutindeni. Din toate astea, pacea va izvorî în inima ta, dându-ți putere pentru problemele tale zilnice și pentru rânduiala tuturor lucrurilor.

Sursa: „Viața duhovnicească” de Sf. Teofan Zăvorâtul

sursa: altarulcredintei.md

Un tânăr a întrebat un bătrân înțelept:

- Care este taina înțelegerii cu toți oamenii?

Bătrânul pustnic l-a privit îndelung, s-a gândit o vreme în tăcere și i-a răspuns:

- Să dăruiești ceva fiecărui om întâlnit în cale.

- Să dau de pomană?

- Să dăruiești un zâmbet, o vorbă bună, o pâine, iubire, compasiune, înțelegere, adică o fărâmă din inima ta.

Omul bun ...

Omul bun are mereu pus deoparte un zâmbet pentru cei încrunțați, o vorbă bună pentru cei descumpăniți, o mângâiere pentru cei îndurerați. Omul bun privește cu duioșie, vorbește cu iubire și dăruiește cu drag. Omul bun nu se teme de oamenii răi, fiindcă el știe că răutatea este o slăbiciune și că puterea adevărată este bunătatea, iar ea învinge întotdeauna. Omul bun nu se teme de singurătate, fiindcă știe că Dumnezeu nu-l părăsește niciodată și că mereu îi va trimite un suflet care să-i umple singurătatea. Omul bun nu se teme de suferințe, fiindcă știe că fiecare durere are alinarea ei, și că fiecare încercare are învățătura ei. Omul bun nu se războiește pe cei care l-au rănit, ci iartă mereu, fiindcă noaptea înainte de culcare spune mereu: „...și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri...”.

Omul bun nu se simte mare când îi ajută pe alții, ci se simte binecuvântat, fiindcă știe că a ajuta este o onoare și o oportunitate înălțătoare.

Omul bun are o inimă puternică, iar ea îl ajută să rămână mereu drept și să nu se prăbușească în momentele grele ale vieții.

Omul bun rămâne bun oricât de mult l-ar încerca viața, și oricât de mult l-ar dezamăgi oamenii pe care-i întâlnește.

Omul bun nu își va pierde niciodată speranța, încrederea, puterea, credința, duioșia, iubirea...

(Irina Binder, fragment din cartea „Insomnii”)

Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

Anul acesta, Luna lui Cireșar este aproape integral dedicată Postului Sf. Petru și Pavel. Noi, ortodocșii, vedem în aceasta o oportunitate de a fi mai aproape de Dumnezeu prin purificarea sufletească și trupească pe care o aduce cu sine, cumpătarea. Această purificare a ființei noastre are efecte surprinzătoare și asupra firii înconjurătoare.

Un beneficiu foarte important, dar despre care nu se prea vorbește este impactul pozitiv al postului asupra mediului înconjurător. Întrucât se sacrifică mai puține animale sau se consumă mai puține alimente în general - care în ziua de astăzi vin ambalate cu extrem de mult plastic, sau faptul că oamenii se străduiesc să fie mai buni, mai modești și mai moderați în toate, acestea au un efect înviorător asupra naturii create de Bunul Dumnezeu.

Un creștin adevărat este conștient de valoarea creației Domnului și privește și tratează cu respect și toate cele cu care intră în contact. El este în mod natural „ecologist”, dacă ar fi să ne uităm la etimologia cuvântului „eco” = „oikos” - grec, care înseamnă „casă”. A avea grijă de „casa” pe care Dumnezeu a creat-o cu atâta dragoste pentru noi și care are un echilibru atât de fragil este un act creștinesc și omenesc totodată.

Un creștin care poartă grijă față de sufletul său simte în mod firesc să își continue această preocupare față de întreaga lume înconjurătoare pentru că, în toate, Îl vede și simte pe Creatorul acestora, după cum spunea și Victor Hugo: „Dumnezeu e în toate, dar toate Îl ascund”! Smerenia lui Dumnezeu să ne facă și pe noi mai smeriți și mai iubitori față de El și creația Sa!

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Iulian

Suntem săraci ...

Suntem săraci ...

pentru că, deși avem viață, nu trăim.
 pentru că, deși nu avem destul timp,
 este bunul pe care îl irosim cel mai
 mult.
 pentru că vorbim, dar nu transmitem.
 pentru că ascultăm, dar nu înțelegem.
 pentru că privim, dar nu vedem.
 pentru că avem sentimente, dar nu le exprimăm.
 pentru că avem mâini, dar nu mângâiem, nu ștergem lacrimi, nu îmbrățișăm.
 pentru că avem picioare sănătoase, dar nu ne mai deplasăm fără mașini.
 pentru că, deși avem telefoane, nu comunicăm.
 pentru că avem cerul și frumosul în jur, dar mergem cu privirea în pământ.
 pentru că avem sufletele pline de zâmbete, dar chipurile ne sunt încărcate de
 grimase triste.
 pentru că avem mâncare de risipit, dar nu avem de dăruit celor care nu au.
 pentru că, deși avem muzică, noi ascultăm zgomote și vorbărie inutilă.
 pentru că, deși avem pace pe pământ, noi ducem războaie.
 pentru că studiem mult și învățăm puțin.
 pentru că, deși cunoaștem foarte mulți oameni, prea puțini dintre ei ne sunt prieteni.
 pentru că dăm mereu naștere unor visuri noi, dar suntem prea comozi ca să ni le
 împlinim.
 pentru că plângem după lucruri, dar renunțăm ușor la oameni.
 pentru că avem ambiții, dar nu avem valori.
 pentru că preferăm să renunțăm, decât să luptăm.
 pentru că în loc să zburăm, ne târâm.
 pentru că în loc să iertăm, părăsim.
 pentru că în loc să cunoaștem, judecăm.
 pentru că urâm, în loc să iubim...

(Irina Binder, fragment din cartea „Insomnii”)

De ce ne închinăm și sărutăm Sfânta Evanghelie?

Sfânta Evanghelie este Însuși Hristos, prezent în inima Bisericii, prin cuvintele Sale, căci El este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. Origen spunea că „noi ne împărțăm cu Hristos prin Cuvânt și prin Pâine”, adică prin Sfânta Evanghelie și Sfânta Euharistie.

Sfânta Evanghelie reprezintă pecetea credinței noastre ortodoxe, fundamentul „Legii Noi”, primit de la Fiul Unic al Tatălui, pe Muntele Golgota. Ea a fost mai întâi transmisă prin viu grai, de Sfinții Apostoli, și apoi a fost scrisă de către cei patru mari evangheliști: Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Pentru noi, credincioșii, întâlnirea cu Dumnezeu se face în cadrul sfintelor slujbe, care reprezintă de fapt trăirea și întruparea Sfintei Evanghelii. Atât Sfânta Liturghie, cât și Utrenia, slujba răsăritului din zilele de duminică și sărbători sau slujbele Sfintelor Taine: Cununie, Maslu, cuprind în ele părți din Sfânta Evanghelie.

În cadrul slujbei Utreniei, când ivirea zorilor luminii învinge noaptea întinericului și a păcatului, credincioșii își îndreaptă primele gânduri ale dimineții către Dumnezeu Tatăl, închinându-se și sărutând Sfânta Evanghelie.

Sfânta Evanghelie reprezintă, așadar, o punte de legătură între cer și pământ, între Domnul Iisus Hristos, despre care propovăduiește Evanghelia și credincioșii prezenți la sfintele slujbe care stau în fața Mântuitorului.

Sursa: www.doxologia.ro

Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele)

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Nașterea prorocului Ioan s-a petrecut cu șase luni înaintea nașterii lui Iisus. Nașterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu. Pentru că nu va da crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său.

Există o lungă perioadă din viața Sfântului Ioan Botezătorul despre care nu avem informații. Cunoaștem că s-a retras în pustiu, unde a dus o viață de aspre nevoițe, până în momentul în care a primit poruncă să înceapă să predice. Rolul lui Ioan nu a fost numai acela de a pregăti poporul pentru venirea lui Hristos, ci și acela de a-L descoperi lumii ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu.

Data de 24 iunie nu a fost fixată într-un mod întâmplător ca zi a nașterii Sfântului Ioan Botezătorul. Potrivit Sfintei Scripturi, zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul a avut loc după ce Zaharia, tatăl său, a tămâiat în sfântul altar - loc în care numai arhiereul intra o singură dată pe an, în luna a șaptea, ziua a 10-a (cf. Levitic 16, 29). Această lună din calendarul iudaic cuprindea o parte din septembrie și alta din octombrie. Având în vedere cele descoperite în Sfânta Scriptură, Sfinții Părinți au rânduit ca ziua zămislirii Sfântului Ioan să fie pe 23 septembrie, iar ziua de 24 iunie ca zi de naștere.

Pe de altă parte, trebuie să avem în vedere că după solstițiul de vară din 21 iunie, ziua începe să scadă și noaptea să crească. De aici putem înțelege că Sfântul Ioan Botezătorul, persoană care reprezintă Legea Veche, se naște într-un timp când ziua se micșorează, ca semn că Legea Vechiului Testament începe să apună pentru că vine Legea Harului, Legea lui Hristos. Să nu uităm că Nașterea Mântuitorului este prăznuită pe 25 decembrie, după solstițiul de iarnă din 22 decembrie, când ziua începe să crească.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt sărbătoriți pe 29 iunie, după o perioadă de post, care variază ca durată, în funcție de data Sfințelor Paști.

Sfântul Apostol Petru - fiul lui Iona și fratele Apostolului Andrei, s-a născut în Betsaida Galileei. Numele său iudeu era Simon, însă Mântuitorul îl va numi Chifa (piatră). După o pescuire minunată pe lacul Ghenizaret, este chemat să devină pescar de oameni. Mărturisește în numele apostolilor dumnezeirea lui Hristos, dar se și leapădă de Hristos când El este prins spre a fi răstignit. După Înălțarea Domnului, Petru ia cuvântul în adunarea ucenicilor și aleg ca apostol pe Matia în locul lui Iuda. În ziua Cincizecimii, după predica Sfântului Apostol Petru, se botează trei mii de persoane. Sfântul Apostol Petru a propovăduit în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Asia Mică până în Babilon și în ultima parte a vieții, la Roma. Sfântul Petru a murit răstignit pe cruce, cu capul în jos, în anul 67, pe 29 iunie.

Sfântul Apostol Pavel era originar din Tarsul Ciliciei, din neamul Veniamin. Sfântul Pavel a fost elevul învățatului Gamaliel. Pavel locuia în Tars și lupta împotriva creștinilor. Sfântul Apostol Pavel a participat la uciderea arhidiaconului Ștefan. Pe calea Damascului i se arăta Hristos într-o lumină orbitoare și îl mustră: „Saule, Saule de ce mă prigonești?”. Se convertește și primește botezul de la Anania, episcopul Damascului. Sfântul Apostol Pavel a pornit în trei mari călătorii misionare și a scris 14 epistole care se găsesc în Sfânta Scriptură. A fost decapitat din porunca împăratului Nero, în anul 67.

Din cauza faptului că Sfinții Apostoli Petru și Pavel au fost în temniță pentru că L-au mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, au devenit ocrotitori ai sistemului penitenciar din România. Ei sunt ocrotitori ai celor lipsiți de libertate și din cauza faptului că cei ajunși în penitenciare sunt persoane care au greșit față de Dumnezeu, precum au greșit și ei: Petru S-a lepădat de Hristos, iar Pavel i-a prigonit pe creștini.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2018

- 1 V Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian
- 2 S †) Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; Sf. Nichifor Mărt., Patr. Constantinopolului (Odovania Praznicului Pogorării Duhului Sfânt)
- 3 D Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula (Lăsatul secului pentru Postul Sf. Ap. Petru și Pavel)

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evre i XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-35; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

- 4 L †) Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, Patr. Constantinopolului (Începutul Postului Sf. Ap. Petru și Pavel)
- 5 M Sf. Mc. Dorotei, Ep. Tirului; Sf. Mc. Marchian, Nicandru și Leonid
- 6 M Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou; Sf. Mc. Ghelasie și Valeria
- 7 J Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Zenaida; Cuv. Sebastiana; Cuv. Antim
- 8 V Sf. Martiri Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat
- 9 S Sf. Chiril al Alexandriei; Sf. Mc. Teecla, Mariamni, Marta, Maria și Enata
- 10 D Sf. Sfințit Mc. T imotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina

Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; Ev. Matei IV, 18-23; glas 1, voscr. 2

- 11 L Sf. Ap. Vartolomeu și Varnava
- 12 M Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Atonitul
- 13 M Sf. Mc. Achilina; Sf. T rifilie, Ep. Levcosiei din Cipru
- 14 J Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Iulita
- 15 V Sf. Prooroc Amos; Sf. Mc. Isihie; Fer. Ieronim și Augustin
- 16 S Sf. Tihon, Ep. Amatundeii; Sf. Sfințit Mc. Marcu
- 17 D Sf. Mc. Manuil, Savel și Ismail

Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3

- 18 L Sf. Mc. Leontie, Ipatie și T eodul; Cuv. Erasm
- 19 M Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare
- 20 M Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului
- 21 J Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie
- 22 V †) Sf. Ier. Grigorie Dascălu, Mitr. Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebie; Sf. Mc. Zenon, Zina și Galaction
- 23 S Sf. Mc. Agripina; Sf. Mc. Aristocleu
- 24 D (†) Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânziencele); †) Sf. Niceta de Remesiana; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava

Duminica a IV-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Romani VI, 18-23; Ev. Luca I, 1-25; 57-68; 76; 80; Matei VIII, 5-13; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 4

- 25 L Sf. M. Mc. Fevronia; Cuv. Dionisie și Dometie
- 26 M Cuv. David din T esalonic; Sf. Ioan, Ep. Goției
- 27 M Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița
- 28 J Aflarea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papia
- 29 V (†) Sf. Ap. Petru și Pavel (Dezlegare la pește)
- 30 S † Soborul celor 12 Sf. Ap.; .†) Sf. Ier. Ghelasie de la Râmteț

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

18,00 - 18,45

Vecernia

18,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

<u>Cuprins:</u>	Pag.
<i>Libertarea de a alege</i>	1
<i>Ce este Sfânta Proscomidie?</i>	5
<i>Strofe pentru suflet</i>	7
<i>Nu spune niciodată o rugăciune în grabă</i>	8
<i>Omul bun</i>	10
<i>Cuvântul părintelui paroh</i>	11
<i>Suntem săraci</i>	12
<i>De ce ne închinăm și sărutăm Sfânta Evanghelie?</i>	13
<i>Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele)</i>	14
<i>Sfinții Apostoli Petru și Pavel</i>	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Saniciu

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424